

על שפת הנהר, במקום שבו השטפון האחרון סחף גזע עץ עבה והשליך אותו על החול הבהיר, נפגשו בכל ערב שני חברים.

מדי ערב הם העמידו פנים כאלו נפגשו שם לגמרי במקרה. "אה, שלום", אמרה החתולה בפליאה בכל פעם מחדש.

"הנה, גם אתה כאן."

"בדיוק עברתי כאן, אני באמצע מרדף אחרי חזיר-בר שמן, נהם הפאג השחור, שכנה את עצמו בשם 'הזאב הבודד האמיץ', או בקצור 'אמיץ-על'." "אולי ראית אותו במקרה? הוא ענקי, וכשראה אותי הוא ברח ממני בבהלה גדולה."

"לא, לא ראיתי אותו", אמרה החתולה. "אבל עזוב אותו."

שם מלפנים, מתחת לעץ הערבה העתיק, ראיתי היום אחר הצהרים אנשים מוציאים את האכל שלהם ואוכלים אותו. הם בטח השאירו חלק בשטח, כי אתה הרי יודע כמה הם מפזרים ובזבזנים."

"איזה טפשים, רטן הפאג. מממש מגיע להם שאטרף את האכל שלהם." הוא התהלך בשאננות מפגנת אל המקום שבו נערך הפיקניק, דחף הצדה בהבעת געל נירות מקמטים ועטיפות אלומיניום מלכלכות, ובלע בלהיטות שארית של פיצה וחיצי לחמניה. אחר כך הוא השליך לגרונו גם כמה חתיכות צ'יפס. אבל אז הוא פתאום נרתע בבהלה. עיניו כמעט חרגו מארבותיהן.

"רעל!" הוא חרחר. "הם הרעילו אותי, הרשעים האלה!" החטם שלו, הגרון שלו, הכל בער כמו אש. החתולה זנקה אל אמיץ-על, שהתנדד בגניחות לכוון הגדה. היא רחרחה את שאריות האכל.

"זה הצ'יפס," היא קבעה. "אני לא חושבת שזה באמת מסכן. זה פשוט בלתי אכיל."

אמיץ-על נעמד עם ארבע הרגלים שלו בתוך המים, ושתה כמו שלא שטה אף פעם.

"אתה מרגיש יותר טוב?" קראה אליו החתולה בדאגה מהחוף. בעד שום הון שבעולם היא לא הייתה נכנסת למים כדי להגיע אל אמיץ-על. אלא אם כן הייתה צריכה להציל אותו מטביעה.

אמיץ-על גנח שוב ושוב והמשיך לשתות. רק כעבור שעה ארכה הוא פנה לאחור והתחיל לבוסס במים בצעדים

מְהַסְסִים לְכוּזֵן הַגָּדָה, כְּשֶׁבִטְנוּ מִשְׁמִיעָה קוֹלוֹת בְּקִבּוּק
וּבְעִבּוּעַ כְּמוֹ שֶׁל מִים בְּחִבִּית.

"בְּנֵי הָאָדָם הֵם יְצוּרִים מְרֻשָּׁעִים," הוּא רָעַם, וְנִשְׁכַּב לִיד
הַחֲתוּלָה. "זְדוֹנָיִים וְאַכְזָרָיִים. הֵם מִשְׁאִירִים בְּכוֹנָה אֶכֶל
שִׁגְרָם לְנוּ יִסוּרִים."

"אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁסֶתֶם לֹא אֶכְפֹּת לָהֶם מָה הֵם אוֹכְלִים,"
אָמְרָה הַחֲתוּלָה. "וְגַם לֹא אֶכְפֹּת לָהֶם אֵיזָה רִיחַ יֵשׁ לָזָה. כֵּן,
כָּכָה זֶה נִרְאֶה." הִיא עִקְמָה אֶת הָאֶף.

"רָעִים," מְלַמֵּל אֲמִיץ-עַל. "הֵם פְּשוּט רָעִים."

"אני חושבת שהם רק שונים מאוד-מאוד מאתנו," אמרה
החתולה. "שונים עד כדי כך שאנחנו בכלל לא יכולים לתאר
את זה לעצמנו."

"אני בכלל לא רוצה לתאר לעצמי את זה," רטן אמיץ-על.
הוא התפלש עם הגב בחול. החתולה פנתה אליו ולקקה קצת
את הבטן שלו. הפאג העמיד פנים שאינו מבחין בכך. במשך
כמה דקות הביטו שניהם במימיו המנצנצים של הנָהָר,
שעצים ושמים השתקפו בהם במטשטש.

"מפני שאני זאב, אני לא אצליח אף פעם להבין את בני
האדם," מלמל הפאג לבסוף. "ואני גם לא רוצה להבין אותם."
החתולה חשבה על חוט"ם, החבר המשפף שלהם, שהיה
כלב כמעט משלם והבין טוב מאוד את בני-האדם – ביחוד
כשענד סביב צווארו את הקולר הסודי המיוחד שלו. את
הקולר הזה פתחו המדענים שחוט"ם גדל אצלו. הוא תרגם
את שפת הכלבים לשפתם של בני האדם, ולהפך.

המדענים שגדלו אותו העניקו לו גם את שמו: חוט"ם.
אלה היו ראשי התבות של: **חיה ורבלית טיפוסית משלמת.**
"מה שלום חוט"ם?" מלמל הפאג, כאלו קרא את
מחשבותיה של החתולה. "כבר מזמן לא ראינו אותו."
"הימים מתקצרים," אמרה החתולה. "אולי אסור לו עכשיו
לצאת מהבית בערבים."

הפאג נָשַׁף בְּבוּז. "אֲנִי אֶף פְּעַם לֹא אֶצְלִיחַ לְהִבִּין לָמָּה הוּא
נוֹתֵן לְבְנֵי-הָאָדָם הַבְּזוּיִים הָאֵלֶּה לְהַחֲלִיט שְׂאֲסוּר לוֹ לַעֲשׂוֹת
מִשְׁהוּ."

"הוא אוהב אותם," אָמְרָה הַחֲתוּלָה. "וְגַם הֵם אוֹהֲבִים אוֹתוֹ."
"פִּפְפִּפּ," פִּלַּט אֲמִיץ-עַל בְּבוּז. "אִם אוֹהֲבִים מִיִּשְׁהוּ, אֲזַי
מְרִשִּׁים לוֹ גַּם לְצִאת לַפְּגוּשׁ אֶת הַחֲבָרִים שְׁלוֹ בְּעֶרֶב."

הַחֲתוּלָה שִׁתְקָה. הִיא חִבְּבָה מְאוּד אֶת הַפְּאֵג, וְהַפְּאֵג חִבְּבָה
אוֹתָהּ מְאוּד. לְכֵן הֵם נִפְגְּשׁוּ בְּאֶפֶן קְבוּעַ בְּכָל עֶרֶב, זְמַן קֶצֶר לַפְּנֵי
שְׁקִיעַת הַשֶּׁמֶשׁ, כְּאֵלוֹ בְּמִקְרָה, בְּדִיוֹק בְּמִקּוֹם הַזֶּה לִיד הַנְּהָר.
"אוֹלֵי כִדָּאֵי שֶׁנִּלְךְ פְּעַם לְרֹאוֹת מָה שְׁלוֹמוֹ." הַחֲתוּלָה פָּהֲקָה.
הִיא נִשְׁכְּבָה עַל הָאֲדָמָה, וְתוֹךְ כִּדֵּי כֶּךָ נִשְׁעֲנָה עַל בִּטְנוֹ הַחֲמִימָה
שֶׁל הַפְּאֵג.

הַפְּאֵג לֹא זָד.

"אֶפְשָׁר, מִצְדִּי," הוּא נָהֵם. "מְחַר לְמִשְׁל. כֵּן, מְחַר, לְגַמְרֵי
בְּמִקְרָה, אֲנִי יְכוּל לְפַנּוֹת זְמַן לְבִקּוּר כָּזֶה."
"נַחֲלִיט מְחַר," פָּסְקָה הַחֲתוּלָה. "בְּעֶרֶב, כְּשֶׁמְחַשִּׁיךְ, קָשָׁה
לְקַבֵּל הַחֲלָטוֹת נְבוֹנוֹת." הִיא הֶאֱזִינָה לְקוֹלוֹת הָעֲמוּמִים שֶׁבָּקְעוּ
מִבִּטְן הַפְּאֵג, וְהִתְבּוֹנְנָה בְּשִׁמִּי הַלִּילָה הַכֹּהִים.

